

І. В ШИНКУ

Сидів в шинку і пив горівку,
Бо коло серця щось пекло.
Згадав про діти, хору жінку,
Згадав про щастя, що втекло...
Згадав, як був господар він,
Як шанували го сусіди,
Всяк віддавав йому поклін
І слово добрее завсіди.
А далі... далі не хотів
І згадувать!.. Настало лихо!
Чому мовчати він не вмів,
Коли казали бути тихо?
Коли громаду кривдив пан,
Чому він мусив впоминатись,
Хоч це його зорали лап,
З панами права добиватись?
І не добивсь з панами права,
Ще й сам від них біди назнавсь:
Громадська пропала справа,
Він сам до крихти зруйнувавсь.
Худоба, хата, поле й сад
Пішли на кошти судовії,
В широкий світ, непаче в ад,
Його з сім'єю без надії,
Без хліба пхнули. Жінка мре
Із голоду на передпівку,
У наймах діти... Тато де?
Сидить в шинку і п'є горівку.